

Hồi Thứ Mười Bảy
DĨ ĐỘC TRỊ ĐỘC

Sáng hôm sau, Dương Chính ngồi tại phòng khách nơi dinh thống lĩnh thị vệ để bàn định tình hình triều chính và kế hoạch thực hiện tham vọng của mình.

Hai bên vách tường căn phòng này có treo đầy những bản công trạng của hoàng thượng ban khen. Chính giữa bàn trưng bày nhiều linh kỳ và kim ấn gói trong vải đỏ. Những vật này có thể chứng minh quyền hành và danh vọng của Dương Chính đã đến tột đỉnh rồi, chỉ ở dưới tay của hoàng đế mà thôi.

Dương Sơn Kiệt gọi Dương Chính bằng đại bá bá, ngồi đối diện với một thái độ tôn kính và trang nghiêm.

Sau khi uống cạn một tuần trà, Dương Sơn Kiệt lên tiếng:

– Đại bá bá, Dương Tiểu Tà là một khâm phạm, dám làm nhục Phong Nhi, tại sao đại bá bá lại tha tội chết cho hắn?

Dương Chính dường như có chuyện khó nói, suy nghĩ một lúc rồi hạ giọng:

– Ta đã có kế hoạch, sau này người sẽ biết. Ta đến đây báo cho người biết để chuẩn bị dùng một biện pháp về tâm lý.

Dương Sơn Kiệt ngạc nhiên:

– Biện pháp về tâm lý? Đại bá bá à, Dương Tiểu Tà võ công không phải tầm thường đâu.

Dương Chính nói:

– Chuyện này ta biết. Võ công của hắn lúc cao lúc thấp, chẳng biết đâu mà lần.

Dương Sơn Kiệt lắc đầu nói:

– Không phải đâu. Lúc trước tại Khai Phong, một mình hắn dám đánh cướp khâm phạm, giờ lại đột nhập cấm cung, võ công làm sao thấp được?

Dương Chính cười nhạt nói:

– Người không cần lo lắng.

Rồi lão lấy ra viên thuốc mà Tiểu Tà đã đưa cho lão, nói:

– Hắn võ công cao cường là nhờ vào viên thuốc này đây.

Dương Sơn Kiệt trố mắt:

– Hắn uống vào thì công lực tăng cường ư?

Dương Chính đắc ý:

– Không sai! Thuốc này do một thần nhân chế ra, uống vào thì thành thiên hạ

vô địch, nhưng khi hết công hiệu thì lại trở thành bình thường. Vì thế võ công của hắn có lúc cao lúc thấp.

Dương Sơn Kiệt hỏi:

– Đại bá bá đã thử qua rồi sao?

Dương Chỉnh lắc đầu:

– Chưa! Nhưng ta tuyệt đối tin tưởng.

Dương Sơn Kiệt nhướn mày:

– Có khi nào chúng ta mắc bẫy của hắn không?

Dương Chỉnh nói:

– Không tin thì cứ thử xem! Để cho Phong nhi thử xem thế nào?

Dương Sơn Kiệt cân nhắc:

– Phong nhi là con của diệt nhi... nhưng cũng được, vì nếu không lấy nó thử thì biết nhờ ai bây giờ?

Hắn quay người ra sau nói:

– Truyền phó thống lĩnh thượng đường.

Không lâu sau, Dương Phong y phục chỉnh tề bước ra, chấp tay nói:

– Phong nhi bái kiến bá công đại nhân và phụ thân.

Dương Sơn Kiệt nói:

– Phong nhi! Cha được đại bá bá cho một viên linh dược có công hiệu cải tử hoàn sinh. Con có muốn uống không?

Dương Phong nghi ngờ hỏi:

– Thuốc này bá công đại nhân từ đâu mà có?

Dương Chỉnh nói:

– Chính là từ tai Dương Tiểu Tà, tên tiểu thái giám võ công lúc cao lúc thấp đó. Theo ta thì võ công của hắn hoàn toàn nhờ vào viên linh đơn này thôi.

Dương Phong tỏ ra đầy tham vọng:

– Phụ thân, con đồng ý uống viên thuốc đó.

Dương Sơn Kiệt gật đầu, trao viên thuốc cho Dương Phong, dặn:

– Uống xong mà thấy phản ứng không bình thường thì mau báo cho cha biết, đừng phòng ngừa rủi ro.

Dương Chỉnh trấn an:

– Phong nhi cứ yên tâm! Dương Tiểu Tà tuy nhỏ tuổi nhưng cũng là quái kiệt giang hồ, hắn không nói đùa đâu.

Dương Phong không nói gì nữa, uống ngay.

Qua một lúc, cơ thể hắn không có gì thay đổi, Dương Sơn Kiệt hỏi gấp:

– Con cảm thấy thế nào?

Dương Phong nói:

– Con vẫn khỏe.

Nói xong hắn thử vận công điều hòa khí huyết, bỗng cảm thấy toàn thân như có một sức nóng mãnh liệt lan tràn. Sắc mặt hắn đỏ bừng, hét lên một tiếng đau đớn rồi đổ người xuống, vùng vẫy không ngớt như một con chó điên.

Dương Sơn Kiệt thất kinh, vội gọi to:

– Người đâu, mau gọi đại phu!

Tình phụ tử rất nặng, Dương Phong bị thế thì Dương Sơn Kiệt làm sao yên tâm được? Ngay cả Dương Chính cũng bối rối vô cùng, đôi mắt rướm lệ, mặt tái ngắt, đứng dậy nghiến răng nói:

– Dương Tiểu Tà, bốn chức nhất định không tha người.

Lời hô hoán của Dương Sơn Kiệt đã đến tai bọn thị vệ bên ngoài, tức thì Nhiệm Bá, một cao thủ thị vệ lao tới, song chưởng ém ngay vào sườn của Dương Phong đè xuống. Nhưng Dương Phong lúc này không hiểu tại sao lại có sức lực phi thường, song chưởng đánh thẳng vào Nhiệm Bá, làm cho hắn bay ngược trở ra, trúng vào hàng kệ có treo vũ khí, đau đớn kêu la.

Dương Phong có chỗ phát tiết thì cũng bớt khó chịu, hắn nhảy tới tiếp tục tấn công.

Nhiệm Bá bình thường so với Dương Phong thì như con voi với con kiến, vậy mà lần này không sao chống nổi, bị trúng thêm một chưởng, bay thẳng ra ngoài cửa sổ, nằm rên liên hồi.

Dương Phong lúc này chẳng khác người điên, nhảy ra bên ngoài gặp ai đánh nấy, mười mấy tên thị vệ đã bị hắn đánh trọng thương.

Dương Sơn Kiệt nước mắt chảy dài, cứ tưởng Dương Phong bị thuốc độc làm cho điên loạn nên vội chạy theo, không ngừng kêu gọi:

– Phong nhi! Phong nhi!

Dương Chính bấy giờ ngồi lại sảnh đường, cười đắc ý. Trước đây lão còn chút nghi ngờ nhưng bây giờ chính mắt thấy Dương Phong tiến triển công lực nên lão đã hoàn toàn tin tưởng Tiểu Tà.

Dương Phong đánh đắm một hồi bỗng tự nhiên khựng lại, nhìn ngó chung quanh rồi kêu lên:

– Ta thành công rồi ư, công lực của ta bỗng chốc cao siêu vậy sao?

Dương Sơn Kiệt e dè hỏi:

– Phong nhi! Con thấy trong người thế nào?

Dương Phong vui mừng nói:

– Cha, thuốc này hiệu nghiệm lắm, nếu uống thêm vài viên thì chắc chắn không kẻ nào đánh bại được con.

Dương Sơn Kiệt thở phào, cười nói:

– Nếu muốn thêm thì con cứ xin với bá công ấy.

Nhiệm Bá gượng đứng dậy, nói:

– Thống lãnh! Chuyện gì xảy ra với phó thống lãnh vậy?

Dương Sơn Kiệt cười:

– Hắn uống thuốc tăng cường công lực nên bị tác dụng của thuốc gây loạn.

Nhiệm Bá nói:

– Như vậy thì thuộc hạ không lo rồi.

Cả ba trở vào đại sảnh, Dương Chính vuốt râu cười hà hà, nói:

– Sao rồi Sơn Kiệt? Người đã tin chưa?

Dương Sơn Kiệt chấp tay:

– Đại bá bá! Thuốc có công hiệu thì đủ chứng minh Dương Tiểu Tà không phải là kẻ tầm thường. Đại bá bá muốn giữ hắn ở lại đây e không dễ.

Dương Chính khoát tay:

– Không cần nói nhiều, tạm thời cứ giữ chân hắn lại, ta nghĩ lúc này không nên thả hắn đi.

Dương Phong vuốt đuôi:

– Bá công nói có lý! Trước tiên bắt hắn đưa ra thuốc tăng cường công lực, hoặc buộc hắn kê toa để chế luyện sau này.

Dương Chính nói:

– Hắn đã nói cho ta nghe bí quyết luyện rồi, con không cần lo.

Dương Sơn Kiệt nói:

– Đại bá bá! Nuôi cạp tai hại lắm.

Dương Chính cười ha hả:

– Tiếc là nó là cạp còn ta là Võ Tòng. Các người khỏi bàn cãi nữa, mau tìm người thế hắn chịu tội đi.

Dương Sơn Kiệt tuy không hoàn toàn phục nhưng cũng không dám nói nhiều, gợi ý:

– Có lẽ Bắc bộ Thị lang Y Kiêm thế tội cho hắn được, cây đinh này cũng cần phải nhổ đi.

Dương Chính lắc đầu:

– Không được! Y Khiêm không có làm gì lỗi lầm, bây giờ tự nhiên đưa ra khép tội thì không tránh khỏi triều đình xáo động. Có thể Dương Tiểu Tà cũng không chấp nhận.

Dương Sơn Kiệt ngạc nhiên vô cùng, nhìn Dương Chính như dò hỏi, tuy nhiên cũng không dám hỏi thêm, chỉ nói:

– Nếu giết tên tiểu tử đó thì có thể tránh được nhiều chuyện lo lắng sau này, tuy nhiên quyết định cuối cùng vẫn là do đại bá bá quyết định mà thôi.

Dương Chính dứt khoát:

– Chỉ cần không động đến người đối lập để tránh rắc rối thì được, việc này người cố gắng hoàn thành trong vòng ba ngày cho ta.

Dương Phong nhắc nhở:

– Bá công! Còn về toa thuốc...

Dương Chính nhếch môi:

– Đừng gấp! Bây giờ người hãy đi thu thập thuốc, cũng phải trong vòng ba ngày nhé.

Dương Phong tuân lệnh đi ngay.

o O o

Chưa đến ba ngày thì Dương Chính đã tìm ra một tên thái giám thế tội cho Tiểu Tà, nhưng điều lo lắng nhất của lão là không biết Dương Phong có tìm đủ thuốc trong vòng ba ngày hay không.

Lão ở trong cung Dương Dương, bên trái là hoa viên, có rất nhiều vệ binh qua lại tuần tra.

Trong mật thất ở cung Dương Dương có bố trí một cái lò luyện đan, lửa phừng cháy rất lớn.

Dương Phong cuối cùng cũng trở về, tất nhiên có một số vị thuốc hãn không thể đào đâu ra. Dương Chính cũng không trách, vội gom hết các vị thuốc tìm được đến lao phòng cho Tiểu Tà xem.

Tiểu Tà nói:

– Miễn cưỡng thì cũng có thể tạm đủ, xin Dương công công cứ an tâm.

Thế là thuốc được cho vào lò luyện, trong mật thất chỉ có Tiểu Tà và Dương Chính cùng quan sát cách bào chế thuốc mà thôi.

Dương Chính hỏi:

– Chừng nào thì bắt đầu luyện thuốc?

Tiểu Tà cười thâm:

– “Lão tặc tưởng rằng tắm thuốc này thì có thể phục nguyên hai trứng để sanh con đẻ cái ư?”

Nghĩ thế nhưng hấn vẫn gật đầu nói:

– Bây giờ là được rồi. Trước tiên là phải để ý giờ giấc, giờ Ngọ là giờ dương khí nên rất tốt. Công lực của thuốc hạ cao hơn công công nên có thể chịu đựng đến khi nước sôi lên, ba ngày sau thì hoàn nguyên, có thể sinh con đẻ cái. Còn công công thì phải bền chí hơn mới được.

Dương Chính cả mừng:

– Tất nhiên là ta phải bền chí rồi, nếu như thành công thì ta nhất định không bạc đãi người.

Tiểu Tà cười:

– Công công chỉ cần cố gắng thì chắc chắn sẽ được mà.

Tham vọng của Dương Chính cũng là bình thường, vì chuyện này đối với thái giám mà nói thì vô cùng quan trọng. Dương Chính đang quyền lực thu tóm mà nếu có thể khôi phục trở lại như một người bình thường, hưởng thụ được khoái lạc thì còn gì quý báu hơn? Tiểu Tà biết vậy nên bắt thóp Dương Chính không khó mấy.

Tiểu Tà lại cười nói:

– Sau này thuốc hạ không thể gọi ngài bằng công công rồi, vì ngài thay đổi còn đâu.

Dương Chính nghe vậy thì càng khoái chí, cười nói huênh hoang không ngớt.

Tiểu Tà đứng dậy nói:

– Công công, bây giờ thuốc hạ sẽ ngâm trước, công công cẩn thận đừng để lửa tắt nửa chừng nhé.

Dương Chính gật đầu:

– Ta sẽ cẩn thận, lò này dùng dầu đun nên không dễ tắt đâu, người cứ an tâm đi.

Tiểu Tà cười một tiếng, quay lưng lại cởi hết quần áo rồi nhảy ngay vào nồi nước thuốc.

Phương pháp nấu thuốc trị thương này Âu Dương Bát Không đã luyện cho Tiểu Tà từ nhỏ đến lớn nên chất nước cực kỳ quen thuộc với cơ thể của hấn, chỉ có Dương Chính trước giờ không thấy nên nay chính mắt thấy Tiểu Tà ngâm mình trong nước sôi mà không sao thì lại càng thêm tin tưởng.

Nước sôi sùng sục, bọt thuốc nổi lên, Tiểu Tà trằm mình vào đáy thùng.

o O o

Trong ba ngày liền Tiểu Tà không rời khỏi mật thất nửa bước. Dương Chính trừ thời gian bái kiến hoàng thượng ra thì cũng không tham gia bất cứ chuyện gì khác, lúc nào cũng túc trực bên lò luyện đan.

Tiểu Tà thương thế trên người đều lành lại. Trong ba ngày đó hoàng thượng, Kỳ Ngọc, tiểu công chúa Kỳ Thanh, ngay cả đến hoàng thái hậu cũng cho người tìm kiếm Tiểu Tà nhưng không thấy.

Dương Sơn Kiệt và Dương Phong cũng đi lục lạo khắp nơi, một người thì muốn biết Dương Chính xử lý Tiểu Tà ra sao, một người thì nóng lòng chờ đợi linh dược.

Ba ngày cuối cùng cũng trôi qua, Tiểu Tà từ trong lò luyện nhảy ra, toàn thân hằn bốt khối trắng, các vết thương đều đã lành hẳn.

Dương Chính phẫn khởi nói:

– Người nhảy ra như vậy thì chắc là thành công rồi phải không?

Tiểu Tà cười:

– Đại công cáo thành.

Dương Chính cấp tốc kiểm tra, quả nhiên thấy có hiệu lực, hân mừng rỡ vô cùng nói:

– Đúng là có hiệu quả! Đúng là có hiệu quả.

Tiểu Tà nói:

– Công công còn chờ gì nữa?

Dương Chính lắc đầu:

– Bây giờ không được. Hoàng thượng tìm người đã ba hôm nay, trước tiên người phải cùng ta đi bái kiến người đã. Nhưng...

Tiểu Tà ranh mãnh:

– Không được lộ chuyện này ra chứ gì?

Dương Chính gật đầu:

– Đúng vậy! Nếu không thì cả người và ta đều mất mạng như chơi.

Nói đoạn hắn lấy một bộ y phục thái giám ra trao cho Tiểu Tà, nói:

– Mau mặc quần áo thái giám vào đi.

Tiểu Tà nhú mày:

– Tại sao phải mặc vậy? Thuộc hạ đâu còn là thái giám nữa?

Dương Chính giục:

– Bây giờ phải vào cung nên đành khuất tất người một chút vậy, nhanh đi.

Tiểu Tà làm ra vẻ bất đắc dĩ, nói:

– Thôi thì thuộc hạ đành làm thái giám thêm một ngày nữa vậy.

Hắn mặc y phục thái giám vào rồi sau đó cùng Dương Chính ra ngoài. Dương Chính gọi bọn thị vệ lại, nói:

– Hãy mau truyền tin khắp nơi, nói là ta tìm được Tiểu Tà rồi, bây giờ sẽ dắt hắn đến cung Diên Thọ.

Thị vệ dạ ran, lập tức đi tung tin.

Tiểu Tà không nói gì, mỉm cười đi theo Dương Chính đến cung Diên Thọ, trong lòng thầm nghĩ:

– “Lần này đến đây coi như đã đạt được mục đích, anh em ở Thái Nguyên đang đợi chờ, xem ra ta phải tìm cơ hội thoát thân thôi”

Đi một lúc thì đến cung Diên Thọ, lúc này đã đầy ắp người bên trong.

Hoàng thượng và hoàng thái hậu đang ngồi tại bệ rồng, năm người cung nữ nhan sắc tuyệt trần đứng hầu hai bên, Kỳ Ngọc thì ngồi nơi ghế thái sư bên trái. Mọi người ai nấy đều có vẻ như đang chờ đợi, hy vọng Tiểu Tà sẽ đến thật nhanh.

Một tiếng nói từ bên ngoài truyền vào:

– Dương công công và thái giám ngự trù xin vào yết kiến.

Hoàng thượng nét mặt vui mừng, nói:

– Truyền vào mau.

Rồi Dương Chính và Tiểu Tà cùng chấp tay từ ngoài đi vào trong điện.

Đến trước mặt hoàng thượng và thái hậu, cả hai quỳ xuống, cùng nói to:

– Hạ thần Dương Chính, tiểu nhị thái giám xin bái kiến hoàng thượng, thái hậu và hoàng đệ vương gia.

Hoàng thượng vui vẻ:

– Hãy bình thân.

Tiểu Tà và Dương Chính cùng đa tạ sau đó đứng lên. Dương Chính chấp tay nói:

– Tâu hoàng thượng, thái hậu, vương gia! Hạ thần đã tìm được tiểu nhị thái giám nên lập tức dẫn hắn đến bái yết.

Hoàng thái hậu gật đầu cười, hỏi:

– Người chính là tiểu nhị thái giám ư?

Tiểu Tà thấy mọi người ai cũng chăm chú nhìn mình như quái vật nên đang rất khó chịu, lúc đó không ngẩng đầu lên, nói:

– Tâu thái hậu! Có phải thái hậu muốn xem mặt tiểu thần phải không?

Hoàng thái hậu ngạc nhiên, nhìn Tiểu Tà ngơ ngác. Tiểu Tà nói tiếp:

– Nếu thái hậu chỉ muốn xem mặt tiểu thần thì để tiểu thần dâng lên một bức họa, khỏi mất công chạy tới chạy lui.

Hoàng thượng bật cười nói:

– Tiểu nhị thái giám, chớ vô lễ.

Hoàng thái hậu bật cười:

– Không sao, thế khi nào người dâng họa hình lên cho ta?

Tiểu Tà nói:

– Thái hậu xin yên tâm, tiểu thần đã hứa thì sẽ làm. Nhưng tiểu thần sắp ra ngoài bận làm ăn nên rất bận rộn, có lẽ phải một thời gian sau mới rảnh rồi tự họa rồi dâng lên cho thái hậu được.

Hoàng thái hậu ngạc nhiên:

– Người không ở lại trong cung nữa ư?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tiểu thần là ông chủ, nếu không về thì anh em sẽ bỏ nghề làm ăn, lưu lạc giang hồ mất.

Kỳ Ngọc lên tiếng:

– Tàu mẫu hậu! Tiểu nhị thái giám có mở võ quán tại thành Thái Nguyên, lần này vào cung cũng vì việc làm ăn bị các quan địa phương gây rắc rối. Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, thiết nghĩ hấn cũng nên về lại Thái Nguyên.

Hoàng thái hậu thất vọng nói:

– Người nói cũng phải.

Kỳ Ngọc nhắc:

– Tiểu nhị thái giám còn không tạ ơn?

Tiểu Tà vội quỳ xuống nói:

– Tạ ơn thái hậu.

Bỗng hấn liếc thái tiểu công chúa Kỳ Thanh đang núp lén bên trong nhìn ra nên lại nổi máu phá phách, bất thần kêu to:

– Không xong rồi, có thích khách.

Mọi người đều kinh hãi, náo loạn cả lên.

Kỳ Ngọc hét to:

– Thích khách ở đâu?

Tiểu Tà chỉ vào phía sau tấm màn, nói to:

– Tại nơi đó.

Dứt lời hấn nhảy ngay về phía sau tấm màn, quấn chặt tấm màn lại, thừa cơ đánh mấy cái rồi ném ra, bọn vệ binh lập tức trối nghiêng lại, cũng không để ý bên trong tấm màn là kẻ nào, khiêng ra giữa điện.

Dương Chính gần giọng:

– Mang ra chém ngay.

Thị vệ dạ ran, lập tức khiêng lên.

Tiểu Tà bỗng nói:

– Hãy khoan đã, hình như thích khách là đàn bà.

Kỳ Ngọc nghe thế thì giật mình, vội nói:

– Mau mở tấm màn ra.

Thị vệ không dám trái lệnh, vội mở ra, lúc này mọi người đều đã nhìn rõ đó là tiểu công chúa.

Tiểu công chúa Kỳ Thanh nhìn Tiểu Tà, tức giận quát:

– Người rõ ràng thấy ta lại cố ý bịa đặt là thích khách, thật to gan.

Rồi nàng quay về phía hoàng thái hậu, nói:

– Mẫu hậu phải trả thù cho Thanh nhi, hấn thật quá đáng mà.

Rồi nàng nhào vào lòng hoàng thái hậu, sụt sùi khóc.

Tiểu Tà chợt quát to:

– Khóc cái gì?

Tiếng quát cực lớn, làm mọi người trong điện đều ù cả tai, tiểu công chúa sợ quá cũng nín khóc ngay.

Tiểu Tà không sợ hãi, quay sang hoàng thái hậu nói:

– Xin thái hậu tha tội, tiểu thần phải hét lên như vậy thì công chúa mới nín khóc, để cho tiểu thần giải thích. Thật ra công chúa lén lút nắp sau tấm màn thì làm sao tiểu thần nhận ra được, trong lúc nguy cấp không giết ngay mà chỉ trối lại như thế đã là may lắm rồi, tiểu thần có lỗi gì đâu.

Dương Chính vì bị Tiểu Tà bắt thóp nên vội vã biện minh:

– Tâu hoàng thượng, thái hậu, vương gia, công chúa! Tiểu nhị thái giám nói rất đúng, đó chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm mà thôi, xét cho kỹ thì tiểu nhị thái giám chỉ vì lòng trung mà làm như vậy, còn công chúa mới thật sự có lỗi.

Hoàng thượng nghiêm giọng:

– Hoàng muội vô cớ đột nhập cung gây ra náo loạn, đã vậy còn định xử phạt trung thần, quả là có lỗi. Nhưng nghĩ tình hoàng muội còn nhỏ tuổi nên phạt nhẹ, bắt muội phải ở trong nội cung trong một tháng, không cho ra khỏi Hồng lâu nửa bước.

Tiểu công chúa phụng phịu đứng sau lưng thái hậu, không nói gì nữa, chỉ nhìn Tiểu Tà tức giận.

Hoàng thượng lại nói:

– Tiểu nhị thái giám võ công cao siêu, tuy hiểu lầm công chúa nhưng cũng có lòng trung, nay chỉ phạt đánh hai mươi đại bảng.

Tiểu Tà cười thâm, thật ra có đánh hai trăm đại bảng hấn cũng chẳng sợ, nhưng vì muốn thử lương tâm của Kỳ Thanh tiểu công chúa nên nói to:

– Tâu hoàng thượng, thần thấy hai mươi đại bảng còn quá nhẹ, phải năm mươi mới đáng tội.

Mọi người nghe hấn nói đều giật mình. Hoàng thượng nghiêm nghị:

– Người nói đúng, vậy thì phạt người năm mươi đại bảng, lập tức thi hành.

Thị vệ lập tức thi hành. Tiểu Tà vờ kêu la thảm thiết khi bị đánh.

Tiểu công chúa run lên, nước mắt chảy ra, la to:

– Thôi đủ rồi! Việc này lỗi cũng tại ta, đừng đánh nữa.

Hoàng thượng mỉm cười:

– Công chúa đã nói vậy thì chỉ đánh đến đó thôi.

Bọn thị vệ lập tức dừng tay, Tiểu Tà làm ra vẻ khổ sở, gượng đứng lên nói:

– Đa tạ hoàng thượng, công chúa ban ơn.

Hoàng thượng nói:

– Tiểu nhị thái giám và hoàng đệ Kỳ Ngọc ở lại. Bãi triều.

Mọi người dạ lớn rồi cùng lui ra.

Hoàng thượng cùng Kỳ Ngọc quay sang Tiểu Tà, lo lắng nói:

– Người sao rồi, có cần ngự y không?

Tiểu Tà cười lớn nói:

– Chưa chết được đâu, đa tạ hai người quan tâm.

Kỳ Ngọc cười, ra lệnh cho thị vệ chuẩn bị tiệc rượu rồi ba người cùng ngồi xuống uống với nhau.

Rượu được vài tuần, Tiểu Tà nói:

– Tiểu thần phải rời hoàng cung thôi.

Hoàng thượng lưu luyến:

– Gấp vậy ư?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu thần mở quán làm ăn tại Thái Nguyên, bị quan địa phương gây khó dễ nên phải về triều kêu oan, bây giờ thì không còn gì để nán lại nữa.

Kỳ Ngọc hỏi:

– Mấy ngày vừa qua người và Dương công công làm gì thế?

Tiểu Tà cười hì hì nói:

– Luyện thuốc.

Kỳ Ngọc ngạc nhiên nói:

– Dương công công có bệnh sao?

Tiểu Tà làm ra vẻ thần bí nói:

– Thiên cơ bất khả lậu, rồi hai người sẽ biết.

Hoàng thượng còn định hỏi thêm thì Tiểu Tà đã nói:

– Thời gian còn lại không nhiều, hoàng thượng đừng quên viết cho tiểu thần một tờ đại xá nhé, nếu không thì ma quỷ cứ theo quấy nhiễu việc làm ăn của tiểu thần mãi thôi.

Hoàng thượng cười:

– Trẫm sẽ viết ngay, người yên tâm.

Ba người lại uống rượu rất vui vẻ, vua tôi chan hòa với nhau.

o O o